Esther A. Foley

XARXIUM

A megvilágosodás

Publio
KIADÓ

Xarxium

A megvilágosodás

Esther A. Foley

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

„A valóság csupán illúzió, bár nagyon kitartó.”
Albert Einstein

1.

Laura hátradőlt a kanapén a redőnnyel sötétített szobában és mesélni kezdett édesanyjának arról, mi is történt vele valójában az elmúlt hónapokban. Valami egészen földöntúli eseményben volt része, amelyről egész életében csak álmodni mert volna, vagy tán még azt sem. Ez idő alatt mindenki abban a hitben élt, hogy ő kómában fekszik négy fehérre mázolt fal között egy budapesti kórházban.

Az igazat megvallva Laura csak mesélni szeretett volna, előtte azonban kisebb akadályokba ütközött, az emberi nyughatatlan természet mivoltából fakadóan.

– Anyu! Most jól figyelj rám… – kezdte határozottságot erőltetve magára, a mondat végét mégis tétován elharapta. – Tudom hihetetlennek hangzik majd, amiről mesélek neked, ezért nem is tudom, miként kezdjek bele – folytatta még mindig bizonytalanul, és zavartan megpiszkálta körmeit.

– Ugyan hát mi történt volna, azon kívül, hogy mozdulatlanul feküdtél az intenzív osztályon? Vagy esetleg jártál az alagútban? – érdeklődött kíváncsiságot erőltetve magára édesanyja, de őszintén szólva, gyorsan le akarta zárni ezt a történetet, tudván lánya az isteni fényen kívül mást ugyan nem láthatott, hacsak nem urambocsá az ördög kénköves leheletével kellett megküzdenie.

Laura mintha csak gondolatolvasó lett volna, még nagyobb bizonytalanság ült ki az arcára.

– Na jól van lányom, ne vágj már ilyen fancsali képet. Vágj bele, ha annyira szeretnéd. Hallgatlak.

Azért mielőtt lánya belekezdhetett volna ismét történetébe, még gyorsan figyelmeztetni akarta, hogy tartsa szem előtt bokros teendőit. – Lányom foglald össze gyorsan, mert nekem takarítanom kell, no meg össze is kellene ütnöm egy vacsorát apádnak mire hazajön.

– Anya, azért ez egy kicsit hosszabb lesz, mint az ötperces novelláid. Na meg nem holmi útszéli pletykáról van szó. Ja és az is fontos lenne, hogy figyelmesen hallgass végig, lehetőleg közben ne foglalatoskodj semmi mással, bármennyire is késztetést érzel rá.

– A takarítást kihagyhatom, de a főzést nem. Figyelj, ha tényleg ennyire terjengősre szeretnéd ereszteni mondandód, inkább ülj le az étkezőbe és kezdj bele, én meg az idő alatt felrakom főni a pörköltet.

Laura rosszallóan húzta össze szemöldökét, de anyja hajthatatlan volt.

– Jaj, lányom ne nézz már ilyen konokul, az egész nem lesz több tizenöt percnél… Egye fene, fél óránál mindennel együtt.

– Anyu, nekem nincs felesleges félórám. Bezzeg, ha a szomszédasszonyhoz járkáló kockásnadrágos gavallérról akarnék cseverészni, vagy valami ennél is szaftosabb pletykáról, akkor várhatna az a pörkölt, akár órákat is! – tört ki sértődötten. – Már megszokta, hogy nem figyelnek rá sohasem, főleg ha komolyabb mondandója akad a napi ügyes-bajos dolgoknál, vagy az arcpirító pletykáknál, mint például a kockásnadrágos a szomszédasszonynál, aki nemkülönben akkor érkezik, amikor a férje éppen fáradtságos munkával a napi betevőjüket keresi. A csalfa asszony nyaranta szoknyát legyezgetve várja hódolóját a kerti hintaszékben, télen pedig szerelmes nótákat bömböltetve jelzi gavallérjának, hogy tiszta a levegő.

Laura azon töprengett, valamivel mégiscsak fel kell keltenie anyja érdeklődését, hogy legalább néhány percre megfeledkezzen arról a fránya pörköltről. Nincs sok ideje, cirka másfél órán belül indulnia kell a reptérre.

– Anyu én találkoztam Istennel, amíg kómában voltam!

Tudta, hogy ezzel a kijelentéssel magára vonja a figyelmét – anyja világ életében olyan vallásos volt, hogy legszívesebben akkor is rózsafüzért szorongatott volna kezében, amikor apjával nászéjszakájukon a hitvesi ágyukban éppen a szerelmüket pecsételték meg.

– És milyennek láttad? – kérdezte elkerekedett szemmel.

– Egy kicsit bonyolultnak, azaz izé… – kezdte homlokát ráncolva, tekintetével zavarodottságot sugallva, de ettől függetlenül folytatta. – Többen is voltak… hm, mármint a teremtők, legalábbis annak hiszik magukat. – Hűha, ezt aztán jól leegyszerűsítettem – gondolta magában – pedig a valóság istenem, hogy az mennyivel kacifántosabb.

– Hát az meg hogy lehetséges? – tátotta el a száját édesanyja. – Kicsodák? Hol? – szaporította kérdéseit kitágult pupillákkal.

– Pont erről szeretnék beszélni, és a lényeg a „hol-on” van – válaszolta Laura, majd gyorsan folytatni akarta, mert érezte meg kell ragadnia az alkalmat, hogy belekezdjen történetébe mielőtt még valami tőle független esemény félbeszakítaná – mintha az égiek közbe akartak volna szólni, hirtelen feketébe hajló felhők kúsztak fel az égre és nagy cseppekben hullani kezdett az eső hangosan kopogtatva az ablakpárkányt. Mindez olyan gyorsan történt, hogy ők odabent észre sem vették a közelgő égiháborút. Feltehetően azért nem szereztek tudomást a közeledő viharról, mert derült égből villámcsapásként érkezett, vagy ha mégsem, akkor csak a pörköltről és a kockásnadrágosokról szóló értekezés elvonta róla a figyelmüket, nem beszélve a félig lehúzott redőnyről, mely jótékonyan elrejtette szemük elöl a külvilágban folyó eseményeket.

– Na, nézzenek oda mekkora vihar, pedig már lassan tél van – horkant fel Laura anyja félbeszakítva a beszélgetést, miközben kifelé bámult az ablakon, meglebbentve a csipkés függönyt.

– Hol is tartottál? Valami teremtőről beszéltél…

– Hát így is mondhatjuk. Tudod, amikor kómában voltam, egy másik világba csöppentem és nagyon is éber voltam…

Egy pillanatra megállt gondolkodni, hogyan is folytassa, aztán hirtelen megeredt a nyelve.

– Szóval tevékenyen töltöttem el azt az egy-két hónapot, mielőtt felébredtem volna a kórházi ágyon. Tudom, hihetetlennek és képtelennek tűnik a dolog, sőt most biztos agyalágyultnak is gondolsz, akinek megártott a hosszan tartó szundikálás, de ez az igazság.

Az édesanyja elgondolkodó arckifejezését látva, Laura tartott egy kis szünetet, s az alkalmat kihasználva egy jó nagyot hörpintett teájából, amit már egy ideje odakészített magának, hogy hűljön. Ezután elégedetten folytatta a történetet.

– Tehát az egész úgy kezdődött, hogy egy tartályban találtam magam…

Innentől kezdve mintha megállt volna körülöttük az idő. Laura mesélt intergalaktikus társadalmakról, Xarxiumról, mesterséges univerzumokról, összeesküvésekről és még sok minden másról. A történet végére elégedetten dőlt hátra a kanapén, és várta anyja reakcióját, aki továbbra is révetegen nézett ki a fejéből, kisvártatva azonban elcsukló hangon motyogott valamit, amit Laura elsőre nem is értett tisztán.

– Ez képtelenség lányom, ez egyszerűen…– harapta el mondatát. Néhány másodpercnyi várakozás után aztán hozzátette – azt hiszem jobb lesz, ha felhívom Kárpát doktort… és ne aggódj kislányom, rendbe hozzák az elméd. A kóma utóhatása ez, nem más… de… de majd elmúlik, csak bízd ide. Erről magam fogok gondoskodni – nyugtatgatta saját magát.

– Te azt hiszed, megbolondultam?

– Nem! Dehogy hiszem azt kislányom! Rólad? Csak úgy gondolom, ez egy átmeneti állapot, ami gyakran előfordul kómás betegeknél. Megyek és telefonálok… Ne aggódj lányom, minden rendbe jön – kezdte el ismét az önnyugtatgatást.

– Várj! Ne telefonálj! – csattant fel Laura. Ráeszmélt, hogy anyja nem viccel, mert kezében már ott figyelt a telefon.

– Ha telefonálsz, most azonnal felállok, és soha többé nem látsz!

Azonban nagyon úgy tűnt anyja nem akar hallgatni a szép szóra, hajthatatlan volt, már ami a telefont illeti.

– Várj! – kiáltott még egyszer most már kétségbeesetten, miközben megpróbálta kirángatni a készüléket anyja markából, de csak a „stop” gombot tudta megnyomni sebtében – szerencsére még idejében. Olyan görcsös ujjak fonták körül a telefont, hogy jelentősebb károkozás nélkül képtelenség lett volna eltulajdonítani anyjától. Amaz pedig makacsul szorongatta markában, és segélykiáltón a lányára pillantott. – Nyilvánvaló, hogy zavarodott, de hogy dühöngő őröltté váljon az ő kislánya, az teljességgel lehetetlen… minél előbb orvosi segítség kell – latolgatta magában, miközben minden eshetőségre felkészülten mereven figyelte szeretett gyermeke minden mozdulatát. Megkönnyebbülésére Laura nem akarta ismét kicsavarni kezéből a telefont, helyette esdeklően nézett rá.

– Számítottam rá, hogy nem fogsz hinni nekem, de be tudom bizonyítani, ha eljött az ideje – szólalt meg Laura, egy hatalmas sóhaj kíséretében és folytatta.

– Anya kérlek, ne hívj most senkit! Ha sikerrel járok, akár egy szebb jövő elébe is nézhetsz, s mindez rajtad fog múlni, nem pedig… „őrajtuk”. Ehhez viszont az kell, hogy ne telefonálj, ne szólj senkinek, még a legjobb barátnődnek sem, csak csendben fogadd el a tényeket – ütötte tovább a vasat, amíg még anyja tekintetében ott ült a szánalom és a szeretet egyvelege. Amikor látta rajta, hogy célba ért, még egyszer nyomatékosan felemelte a hangját.

– Kérlek!

– Nem is tudom mit gondoljak lányom… én igazán… nem is tudom – sóhajtozta, majd leroskadt a telefon melletti szebb napokat is látott karosszékbe. Na, de nem akármilyen székről van szó, hanem olyasféléről, melynek lelke van. Minden alkalommal, amikor valami felkavaró esemény történik, anyja beleül a régi bútordarabba és ilyenkor mintha elfújták volna minden gondját. Amolyan terápiás hatással bíró karosszék ez. Fekete huzata az évek során szürkébe hajlóra változtatta színét, bizonytalan négy lába közül is az egyik mindig megadta magát olykor, melyen pillanatragasztóval igyekeztek segíteni. Nem volt éppen a nappali legszebb dísze, de anyja kötődött hozzá, mert drága megboldogult nagymama kedvence volt. Halála előtti hónapokban is annyira ragaszkodott hozzá, hogy csak a székével együtt volt hajlandó lányához költözni ápolásra. Nagymama már eltávozott, de a szék maradt.

Néhány percnyi hallgatás után Laura törte meg a csendet, de előtte még hagyta, hogy a szék megtegye terápiás hatását.

– Anyu, gondolkodj el azon, hogy akkor mi van, ha igazat beszélek és Kárpát doktor pont egy olyan „megvilágosodott” pojáca, aki azon

nyomban lekapcsol, meggátolva ezzel akciónk sikerét, vagy csak szimplám bedug engem egy muszáj kabátba, ahogyan az őrülteket szokták? Ebben az esetben biztos pusztulás vár ránk.

– Miért mondtad el ezt nekem? Nem lett volna jobb mindkettőnknek ha hallgatsz ezekről az agyrémekről? Én nem is értem…

– Azért tettem, mert ha elérkezik a nagy nap, addigra legyen egy határozott döntésed arról, hogy mit kezdesz ezzel az információval. Ha netán beütne valami gikszer, nekem nagyon kevés időm lesz, talán csupán egy röpke telefon, hogy értesítselek… akkor azonban igyekeznetek kell biztonságos helyre vonulni. Különben is azt akarom, hogy te és apu minél hamarabb fel tudjátok mérni lehetőségeiteket és a szerint tudjatok cselekedni. Még az is lehet, hogy odaát épen és egészségesen újra egymásra találunk mindannyian.

Laura anyja még mindig a telefon melletti karosszékben roskadozott és jobbnak látta, ha nem szól többet. Talán tényleg eljön az idő, legyen így vagy úgy, Laura mindig is a szeme fénye marad. Ha kell, még „odaát” is. Néhány óra múlva, amikor a lány már a repülőtéren tartózkodott, felhívta telefonon. Hogy hívják az űrhajót lányom?

– Victoria – válaszolta a lány, aztán kinyomta a telefont.

2. Két hónappal korábban

Az óra mutatói ólomlábakon vánszorogtak, miközben Laura a monitor előtt ücsörögve nézett ki fejéből az aktuális könyvelési számadatok felett unatkozva az ütött-kopott irodában. A szomszédasztalnál üldögélő kolléganő Marcsi, szintén unott ábrázattal lakkozgatta körmeit, miközben a képernyőkímélője vadul rajzolta a cikázó egyeneseket. A vonalak primitív tulajdonságai közé tartozik, hogy néha egymásba gabalyodnak, majd tovaszaladnak egészen a kijelző sarkáig, mindezt teszik egy örökkévalóságig, ha emberi beavatkozás nem gátolja meg ebbéli tevékenységüket.

– Szép kis napunk van, nem igaz? – szólalt meg Laura, végre feltekintve monitorjából, magukra hagyva a táncoló egyeneseket.

– Ja – dünnyögte Marcsi, majd megmozdította egerét, hogy a képernyőkímélő abbahagyja a vonalak ádáz csatáját.

– Mi újság Péterrel? – érdeklődött Laura.

– Köszi, megvan… csak néha a feleségénél alszik. Tudod, hogy van ez…

– Áh, igen. Persze – bólintott Laura, de valójában fogalma sem volt róla.

– Mikor válik? – tette fel a kérdést puszta udvariasságból, ha már elkezdte a kérdezősködést. Ez is csak egy formája a jó kollegiális viszony fenntartásának. Voltaképpen egy fikarcnyit sem érdekelték Marcsi szerelmi ügyei.

– Azt csak a jó isten tudja megmondani. Szerintem soha, de már nem is érdekel. Két évvel ezelőtt leesett volna rólam a bugyi örömömben, ha elvált volna attól a madárijesztőtől és elvesz engem. Már nem hiszek a tündérmesékben, sem a férfiakban – válaszolta Laurának, közben szép lassan visszacsúsztatta az ecsetet a lakkos üvegbe, majd hanyagul rátekerte a tetejét. Válaszadás közben rá sem emelte tekintetét Laurára – minden bizonnyal látta már eleget nap mint nap, s ő is éppen a jó kollegiális viszonyt ápolgatja, akárcsak kolleganője.

– Értem. Miért nem keresel valaki mást? Biztosan minden ujjadra akadna egy-egy pasi – próbálkozott tovább Laura egy kegyes hazugsággal, miközben Marcsi hosszú lakkozott piros körmeire pillantott. Nem volt valami szép látvány, már ami a színt illeti, mert olyan ódivatúan volt piros, nem szép fénylő bordó, vagy tűzpiros. Szó, mi szó, Marcsi sem volt az a mai csirke. Igencsak elszállt a hajdani nehézbombázó felett az idő. Na de mit is várhatnánk, ha ez az iroda is a rendszerváltozás előtti időket idézi a maga ódon, lehangoló küllemével. Talán én is ilyen öreg tyúk lennék? – futott végig a gondolat hirtelen Laura agyán, majd gyorsan el is hárította magától – mind a harminchárom évemmel meg se forduljon a fejemben, hogy öreg vagyok. Még mit nem! Ilyen és hasonló mély filozofikus gondolatokkal ücsörögtek tovább a lepukkant irodában, amelyben az egyetlen színes tárgy a piros színű lakkos üveg volt.

– De jó is lenne kiszakadni ebből a végtelenül unalmas közegből – sóhajtott fel magában Laura.

Az egyetlen szórakoztató és relaxáló tevékenység, amivel mindennapjait színesíti mostanság, az a meditáció. – Hát igen, a modernizált társadalomban igencsak közkedvelt tevékenységnek örvend a meditálás. Leginkább a buggyant háziasszonyok és az unatkozó vénlányok körében. Az interneten is temérdek információ van arról, hogyan is kell azt csinálni. Ilyen-olyan meditációs technikákat írnak le, mint a chakra meditáció, fénymeditáció, kundalini, buddhista és még lehetne sorolni a végeláthatatlanságig. A jó öreg tibetiek, vagy a jógik már csak tudják hogyan kell azt csinálni, de a szerencsétlen internetbúvár ember legyen a talpán, ha ki akar igazodni az önfejlesztő mélyelmélkedős módik kavalkádján.

Laura csak szimplán meditált, közben olyan könyveket olvasott, melyekben arról írnak, hogy a világunk tudatos teremtés eredménye, nem pedig a véletlenszerű evolúcióé, mint ahogy ezt a jó öreg Darwin kigondolta. Most egyből isten jutna a beavatatlan halandó eszébe, s tán félig-meddig igaza is lenne, ha nem a jó öreg fehér szakállúra következtetne egyből az ember lánya, hanem egy intelligens energiamezőre. Az anyag nem más, mint illúziók sokasága. Magyarán mondva, a színes lakkos üveg nem Marcsi hite szerint pottyant le a kedvenc plázájának egyik polcáról egyenesen retiküljébe, hanem bonyolult geometriai alakzatokban keltett vibráció terméke, a tudja isten hányadik dimenzionális frekvenciatartományban. Egyes fizikusok azt állítják, hogy a mi világunk mellett van néhány másik is, de ami közvetlen a miénket stabilizálja, az nem más, mint az ellentettje és az ott uralkodó erő a levitáció, mely a mi jó öreg gravitációnkkal pont ellentétesen irányban hat. Így örvénylenek az anyagok részecskéi, néha megunva minket átlátogatva a másik dimenzióba, majd visszatérve a miénkbe. A gravitáció nem más, mint az az energia mező, amiből a mindenség származik. A vibráció a láthatatlant és a megfoghatatlant egy kiadós macska-egér játék után érzékelhetővé és tapinthatóvá formálja, s a megfelelő koherencia létrejöttekor pedig szabályos geometriai alakzatok rajzolódnak ki a kvantumvilág rejtélyes dimenziójában.

Neves tudósok elméletei csatákat vívnak egymással már évtizedek óta, melyek többé-kevésbé azonos következtetéseket vonnak le ennek a teremtő energiamezőnek létezéséről, már ami a hívő tábort illeti.

A szkeptikusok pedig zsigerből utasítják el az efféle gondolkodásmódot világunkról, és tovább keresgélik a hiányzó láncszemet.

Laura nem is sejtette, mennyire közel álltak a tudósok az igazsághoz a teremtő mezőre vonatkozóan, ámbár a valóság sokkal, de sokkal izgalmasabb. Azonban a teljes igazságot valóban csak a teremtő tudja, s szegény halandók – származzanak akármelyik univerzumból is –, számukra az élet maga mindig egy örök rejtély marad.

Abban a lepukkant irodában ücsörögve Laura álmodni sem merte volna mibe fog belecsöppenni az elkövetkezendő napokban.

Az igazat megvallva jelen esetünkben az intelligens mező nem az a jó szándékú fehér szakállú öregapó, vagy egy légből kapott energiaforrás mely a teremtő erejével bír, hanem annál egy sokkal kacifántosabb és veszélyesebb találmány, mint amilyennek azt bárki is gondolná.

Laura a végtelenül hosszúnak tűnő nap után beesett lakásába, lerúgta sajgó lábairól kényelmetlen magas sarkúit és rávetette magát a kanapéra.

– Mi a fenének vagyok még mindig azon az elátkozott helyen? – dohogta magában, majd egy kelletlen grimasz kíséretében felpattant a kanapéról, azzal a lendülettel a kabátját is a sarokba hajította és feltett egy kávét.

Mindig észben tartotta, hogy élettársa Roni kisebb-nagyobb késésekkel esik haza, de minden esetben kávéval indítja a késő délutánt. Ehhez a rutinhoz Laura is többé-kevésbé csatlakozni szokott, így most is úgy érezte, ráférne egy ütős adag egy ilyen agypuhító nap után. Ronival szerették egymást, de a kapcsolatuk már kihűlő félben volt, hacsak nem fagyott már jéggé teljesen. Most is éppen romokban heverő magánéletén morfondírozott, miközben dobálta bele a kristálycukrot a csészékbe. Hamarosan a kávé is hangos sistergéssel jelezte, hogy megtalálta az útját a kiöntő felé, majd amikor a zaj elérte a csúcspontját, a készülék nyomban el is hallgatott. Minden délután így van ez, s hogy néha legyen benne némi változatosság, időnként egy csésze helyett kettő van kikészítve.

Idő közben Roni is megérkezett és a fekete nedű egy löttyintésnyi tejjel hamarosan fogyasztásra várva sorakozott a csészékben.

– Hogy telt a napod? – érdeklődött Laura szárazon.

– Nem volt semmi különös, csak a szokásos bolondokháza – felelte Roni. – Na és a tiéd?

– A szokásos unalom, de legalább Marcsival „jót” beszélgettünk a semmiről – válaszolta, kellően kihangsúlyozva a „jó” szócskát.

– Örülök – felelte Roni és a TV távirányítójáért nyújtotta karját, nagy lapát tenyerével megmarkolta és megnyomta rajta a nagy piros bekapcsoló gombot, majd felnyitotta laptopja fedelét és belemerült délutáni szabadfoglalkozásába.

Laura nekilátott összedobni valami vacsorát, közben arról ábrándozott, hogy eljön érte a fehér lovag fehér lovon, vagy várjunk csak, simán herceg a fehér lovon, de akár jöhet fekete, vagy pej lovon is, neki aztán mindegy. Sőt, inkább mégse jöjjön.

Nagyokat sóhajtozott a konyhában, mint a derékfájós öregasszonyok, miközben beledobálta a hagymát az aprítóba. Még szerencse, hogy nem kell kockázgatással vacakolni, mert olyankor még a szemei is könnybe lábadnak és akkor az ördög sem mossa le róla, hogy boldogtalan.

A délután csöndben telt el, az idő pedig ennek ellenére is sebesen szedte sátorfáját, hogy minél hamarabb beköszönthessen egy újabb nap a szürkére mázolt fagyott falak között. Ez már csak így van, hiába is tiltakozik ellene minden porcikája.

Röviddel este tizenegy óra után fel is lőtték neki a rózsaszín pizsamát. Laura úgy döntött, meditál egy kicsit elalvás előtt, mint máskor. Ebbéli tevékenysége az éjszakai rutinjához tartozott, legalábbis mindig megpróbálta több-kevesebb sikerrel, ugyanis időnként alfa helyett alvás lett belőle.

Meditáláskor bizsergető érzés fogja el és pozitív gondolatok veszik át a negatívok helyét. Így szinte nullára csökkentheti a rémálmok előfordulását is, melyek korábban gyakran kínozták őt. Lefekvés előtt odakészített magának az éjjeliszekrényre egy pohárka vizet, biztos, ami biztos alapon, hogy ne félálomban kelljen majd a konyhába botladoznia, ha az éjszaka közepén netán megszomjazna.

– Akkor most számoljunk vissza ötventől és figyeljünk a légzésre! – adta ki magának az utasítást, majd lelki szemei előtt számokat kezdett pergetni.

– Ötven, negyvenkilenc, negyvennyolc, negyvenhét… áh, csak ne szuszogna itt mellettem ez a… uh… így nem lehet – korholta le magát. – Ha jót akarok magamnak, minden tekintetben pozitív gondolatokkal kell feltöltenem magam. Kezdjük elölről, és csak semmi negatívkodás – parancsolt még egyszer magára. – Szóval ötven, negyvenkilenc, negyvennyolc, negyvenét, negyvenhat… megy ez, mint a karikacsapás – konstatálta magában, közben már kezdte érezni a bizsergést, mintha finom elektromosság áradt volna szét testében. Először végtagjaiban, majd szép lassan tetőtől talpig hatalmukba kerítették az apró tűszúrások. Mindeközben haladt elméje mélyebb bugyraiba, útban egy különös világ felé.

A fizikai valóság szép lassan kezdett elmosódni körülötte, érzékszervei tompulni kezdtek, s már az sem zavarta, amikor Roni hangosan felhorkantott, jelezvén, hogy megérkezett a mély alvás ciklusába és megkezdte a végeláthatatlan horkolásának véget nem érő szimfóniáját. Laura már számolni is elfelejtett, és csak zuhant megállíthatatlanul – ha valaki azt gondolná álomba, rossz nyomon jár. Laura számára is egyre nyilvánvalóbb volt, hogy nem elszenderülni készül, mivel furcsa zümmögő hangok szűrődtek elméjébe valahonnan az éterből, lila és indigó színben úszó kivehetetlen alakzatok tűntek fel lelki szemei előtt. Amikor a fantomok elhalványultak, erős rázkódás vette kezdetét, melyet tudatos elméje már képtelen volt irányítani. Szemét már nem tudta kinyitni, mivel

már olybá tűnt mintha nem is lenne mivel néznie.

– Úristen kirázzák a lelket belőlem… mi ez? – sírt fel tudatos elméje valahonnan a messzi távolból. – Ilyen még sosem volt… jaj, segítség! Seg…

Eddig jutott a jajveszékelésben, mire bársonyosan puha valami ölelte körül, mintha tengervízben lebegett volna. Tudatossága visszatért, de mégsem Roni mellett feküdt az ágyban, hanem valahol egészen máshol, s ez arra engedte következtetni, hogy kicsinálta magát a meditációval.

– Ez már a másvilág, vagy a purgatórium – gondolta lassan megérkezik Szent Péter és ráolvassa bűneit, majd ad egy belépő kártyát valamelyik kapuhoz, remélhetőleg nem a pokol kapujához.

Amikor kinyitotta a szemét, először is megkönnyebbült, hogy egyáltalán képes ilyesmire, na de amit látott, abban már nem volt köszönet.

– Úristen! Ez nem kapu, hanem még mindig az a folyadék, vagy mi. Nem látok, jaj! Meghaltam tán? – kerekedett fel benne a páni félelem első hulláma. Lüktettek fejében a rémséges gondolatok, miközben meresztgette szemét a sűrű folyadékban.

A légzése szaporább lett, azaz lett volna, ha tudott volna levegőt venni. Ettől még inkább elhatalmasodott rajta a riadalom és elkezdett kapálózni, közben éltető levegő után kapkodni, aminek csak az lett az eredménye, hogy egyre kevesebb került belőle tüdejébe – már ha van neki olyan, mert már ebben is kételkedett.

– Oké, csak semmi pánik, csak nyugalom. Ha nem élnék, nem pánikolnék és kapálóznék, mint a sivatagban rekedt teknősbéka, aki kétségbeesetten szedi apró lábait víz után kutatva, alkalmasint hátára pördülve a nagy sietségben és kimerültségben, nem igaz? Persze nem a teknősbéka vízhiányán van itt a hangsúly, hanem a levegőn, amire most irtó nagy szüksége lenne. Nem beszélve arról, hogy a halottnak levegőre sincs szüksége. Szóval nyugi, nyugi. Számoljunk el ötvenig, hátha csak egy illúzió foglya vagyok, és az ijedtség miatt kicsúszott a kezemből az irányítás.

Ezen a ponton Laura ismét vett volna egy mély lélegzetet, de tüdeje másodjára is csődöt mondott. A számolásnak azért rögvest nekikezdett, hátha mégis elmúlik ez a rémálom.

– Egy, kettő, három, négy… – számolgatott magában, tüdeje pedig megtelt levegővel. Ő esküdni mert volna rá, hogy nem magától vette, de mindenesetre hatalmas megkönnyebbülés töltötte el. – Tíz, tizenegy, tizenkettő… uh… mi lehet ez a folyadék vajon? Semmit sem látok, és hjaj, mi a fene van a torkomban? – szakította félbe gondolatban a számolást. Megmozdította ajkait és rádöbbent, hogy egy műanyagszerű valami akadályozza, hogy összezárja őket. Nem érezte a nyelvét, a szája ki volt peckelve, sőt az egész légcsövét feszítette az a dolog.

– A francba… lélegeztetőn vagyok – nyilallt belé a felismerés. – Bizonyára kórházban fekszem, és még hallucinálok is. Az isten szerelmére, mi történt velem?

Megint meresztgetni kezdte tekintetét, hátha meglátja a fehérre festett kórházi falakat, vagy édesanyját, ahogy örömteli könnyes szemekkel föléje hajol, mint ahogy ez a filmekben szokott lenni, amikor a főhős felébred a kómából, de minden várakozása ellenére semmi ilyesmi nem történt. Ennek következtében ismételten pánik lett úrrá rajta és elkezdett össze-vissza kapálózni, a levegő pedig könyörtelenül ellenállt minden erőfeszítésének.

– Ennek már fele sem tréfa, szabadulnom kell, de sürgősen – pattant ki fejéből hirtelenjében a szabadulás gondolata. Hadonászás közben csak most vette észre, hogy a kezei és a lábai bele-bele koppannak valami plexiszerű anyagba, főképp ha eleget nyújtózik hozzá. Ekkor már csak arra tudott koncentrálni, hogy ki kell rúgnia valahogy az üveget, s menekülni amerre lát.

– Erősebben rúgd már Laura! Gyerünk, nem lehetsz ilyen gyengécske. Te voltál a legerősebb lány a tornaórán, most meg egy plexiüveg így elbánik veled? Szedd össze magad! Na rajta, adj annak a fogolyszomorító plexicsökevénynek! – kiáltotta, azaz csak kiáltotta volna, ha a körülmények nem tartották volna vissza tőle és jobb híján egy jókorát rúgott bele az előtte tornyosuló akadályba, mire éles fájdalom hasított végtagjába.

– Juj, ez fááj! – torpant meg egy pillanatra, de aztán a szabadulás reményében rendületlenül folytatta a műveletet, és az önbíztatást sem adta fel egykönnyen. Behunyta szemét, hogy ne is lássa, milyen álságos állapotok veszik körül, nehogy inába szálljon bátorsága. Talán esélyes, hogy józanabbik énje magához tér a szobájában, ahol is elkezdte a meditációt, vagy akár felébred valamelyik nyavalyás kórházban. Az előbbi variációval sokkal elégedettebb is lett volna, de a tények sajnos azt mutatták, hogy nem akaródzik egyik sem bekövetkezni. Néhány sikertelen kísérlet után, mintha reccsenő hangot hallott volna tompán a folyadékon keresztül. Azt kezdte latolgatni magában, ha vízben lenne, sokkal hangosabban hallatszódott volna a roppanás, meg persze nem lenne ilyen sűrű nyálkás sem a közeg, amelyben hadonászik.

A második reccsenés kellőképpen felbátorította, s minden megmaradt erejét összeszedve, teljes erőbedobással támadt börtönére, gondolatban pedig egyre csak buzdította magát.

– Ez az kislány! Látod, megy ez! Na, még egyet!

Még kiabált is volna, ha a lélegeztető nem akadályozta volna. Viaskodás közben fel is hagyott a hallucinációba vetett reményeivel, túlságosan is valóságos fájdalmakat érzett végtagjaiban az ütésektől, na meg a csőtől, mely úgy feszítette torkát, mintha menten ki akarna szakadni helyéről. Az átélt gyötrelmektől már-már kezdte volna feladni a harcot, mire a harmadik reccsenő hangra újra felbátorodva, és lankadó erejét ismét megduplázva, élet-halál harcot kezdett vívni a plexiüveggel.

A fájdalom már az elviselhetetlenség határát súrolta, ahogy végtagjai egyre erőteljesebben vágódtak neki az üvegnek, közben a levegőből is csínján jutott tüdejébe, révén a kapkodásnak és az erőlködésnek. Addig küzdött, mígnem az üveg végül feladta a makacs ellenállást, s kipattanva helyéről, kettétörve, hangos csattanással a Laurával együtt a padlóra zuhant.

3.

– Omega, te biztos vagy benne, hogy Laeyra az? Értem, hogy Sanders azt mondta él és a Xarxium fogja, de…

– Minden kétséget kizáróan. Az elmúlt harminchárom évem sem szólt másról, mint arról, hogy előkerítsem, akár a föld alól is – az elmúlt harminchárom évben, egy hónapban és tizenhárom napban – tette hozzá gondolatban és egyúttal mintha kést forgattak volna meg a mellkasában. Ennyi idő elteltével sem homályosodott el az a fájdalmas pillanat emlékezetében, amikor az orvosnak álcázott köpenyes kilépett a gyengélkedőből és azt mondta „sajnálom, mindent megtettünk, de nem tudtuk megmenteni". Az eseményt követő néhány hétre alig emlékszik, vagy tán soha nem is akart emlékezni.

– Rendben, te tudod. Te vagy az informátorok informátora, vagy mi a fene.

– Kieran, ha mégsem ő az, akkor is legalább visszahoztunk valakit, aki értékes információkkal tud majd szolgálni a Xarxiumról – válaszolta Omega, s egy pillanatra őt is elfogta a kétkedés immáron a célegyenes közelében – hála Kieran örökös kétkedésének. Erre a napra várt már vagy egy évtizede, amikor is fülest kapott egy távoli ismerősétől, hogy Laeyra minden bizonnyal él és virul, de valakik azt akarták, hogy mindenki más halottnak higgye.

– Ez igaz – helyeselt Kieran, majd hozzátette – tudod én csak aggódom érted…

– Ki vagy tán, az anyám? Kár az aggódásért. Jól vagyok, s ha megkérlek, légy szíves ne emlékeztess múltbéli gyengeségeimre, ettől mindig zabos leszek.

Pedig dehogy is volt jól, azaz nem annyira, mint amennyire ezt mások felé mutatta. Ettől a bolygótól és társaitól azóta viszolygott, amióta először adatott meg számára, hogy megvesse a lábát rajta. Aztán a tartályok látványától a gyomra is felfordult - belegondolni is rossz volt, hogy Laeyra épp egy ilyenben pihen már harminchárom éve.

A szíve úgy kalapált, hogy majd kiugrott mellkasából, miközben szélsebesen haladtak a Torx bolygó felé, mely a Tejútrendszer peremén helyezkedett el, pontosabban a Faragon rendszerben szívében.

A bolygó jobbára sivatagos, hetven fokos átlaghőmérséklettel rendelkezett, egyedül az északi féltekéjén tudtak létrehozni kolóniákat ötvenezer évvel ezelőtt. A kolóniák helyét később átvette a Xarxium. Több ilyen élhető bolygón, mint a Barcus, Verter, Andium, Xilos és Hrotar, ezeknek a mesterséges létesítményeknek adtak otthont. Céljuk kísérleti jelleggel indult, s minden faj örömmel tudhatott magának egy ilyen világot – hátha kiderül, mikor és milyen indíttatásból léptek egyik fejlődési lépcsőfokról a másikra. Az alanyok önként és dalolva ugorhattak bele a tartályokba, ám a Tanács idővel betiltatta ebbéli működésüket a fajok jogainak védelme érdekében, de a telepeket nem állították le és ennek következtében illegális módon továbbra is működtek. Egyetlen legális funkciója maradt a mesterséges világoknak, ami nem egyéb, mint a száműzetés, illetve a kísérlet eredményeinek elemzése és hasznosítása.

Ahány faj, annyi szokás. A halálbüntetést elutasítók előszeretettel száműzik a legveszélyesebb bűnözőiket ezen telepekre, mondván, ha már a társadalomnak haszontalan, kísérleti célból még mindig hasznát vehetik a gazfickóknak.

Haleyék legénysége az intergalaktikus titkos katonai flotta egyik hajójának magasan képzett katonáiból és specialistáiból álló személyzetéhez tartozik. A csapat az emberi civilizáció ágazati flottájának parancsnoksága alatt szolgál, de az emberek mellett számos idegen is tevékenykedik a hajón, melynek a neve Victoria.

A titkosszolgálati mivolta miatt Victoria legénysége mentes a szigorú, konvencionális katonai protokolltól. Három fő szabály létezik – a civilek és ártatlanok védelme, a titkosszolgálat tagjainak védelme és az ártó szándékkal élők, illetve az űr békéjét megsértők minden lehetséges eszközzel való felkutatása és az általuk generált veszély elhárítása. A hajókon betartandó szabályzatot az ágazati flotta maga határozhatja meg, mely nem lehet ellentétes a három fő direktívával. A Victoria, Haley parancsnoksága alatt próbál fényt deríteni a több évezrede tartó xarxiumi visszaélésekre. Jelenlegi úti céljukkal azonban vissza akarják hozni Laeyrát, aki mindenkinél többet tudhat a mesterséges telepekről és magukról a megvilágosodottakról.

– Lassan megérkezünk. Hát ember legyen a talpán, aki önszántából veti meg lábát ezen az istenverte bolygón – morogta magában Omega, miután beléptek a Faragon rendszerbe.

– Te, hiszen nem is vagy ember – replikázott kötekedően és némi humorral a hanglejtésében Kieran, ezzel is elterelve gondolatait a közelgő rajtaütésről. Nem elég, hogy egy rég nem látott barátot szoríthat hamarosan keblére, ami már önmagában is izgalmakra adhat okok, hanem még az is előfordulhat, hogy szembe kell nézniük Sobiek embereinek hadával, akik minden bizonnyal készen állnak fogadásukra minden eszközzel, melyeket kizárólag az ő tiszteletükre sorakoztatnak majd fel. Legutóbb is, amikor ujjat húztak velük, elveszítették Laeyrát és majdnem maguk is fűbe haraptak, vagyis inkább homokba, mivel abból volt több a környéken, leszámítva a bázis mellett elterülő vadont, ahova emberfia nem merészkedik már évszázadok óta.

– Nem mondod – válaszolta közönyösen Omega. – Te figyelj, ha olyan szőrös lennék, mint te, akkor biztosan a Föld bolygón banánért

ácsingóznék a szavannákon egy kiszáradt fa alatt, hátha valamelyik hasonló sorsú testvér megszán és ledob egyet kegyeletből, már ha teremne arrafelé.

– Nagyon humoros – felelte gúnyosan Kieran. – Egy, ott nincs is banán, kettő, még mindig jobb, mintha karót nyelve, bottal a hátsómban járkálnék, fitogtatva felsőbbrendűségemet, csak azért mert elő tudok adni néhány cirkuszi mutatványt. Mellesleg nem te vagy az egyetlen, aki képes ilyet mívelni.

– Haley, hány pontos szabályt hágok át, ha kidobom Kierant az ürítőn? – kérdezte Omega a legkomolyabb ábrázattal.

– Semennyit. Tedd csak nyugodtan. Ezen már én is gondolkodtam párszor. Tudod mit? Felmentelek minden retorzió alól.

– Látod Kieran, jobb, ha vigyázol a nyelvedre. Úgy tűnik, sok ellenséged van már itt hajón. Még az is előfordulhat, hogy egyszer csak az űrben találod magad néhány banánhéj társaságában.

– Kettő egy ellen? Ez így nem ér! Tudod nálunk hogy hívják a csupaszhátsójúakat? Na, kapizsgálod? – mivel nem jött válasz, gyorsan Omega segítségére sietett. – puhatestűeknek, vagy homokosoknak.

– Nálunk meg tudod hogy hívják a kötekedő szőrős teremtményeket? …Vagy várj csak –, a tudósaitok szerint szegről-végről rokonaid. Szóval hogy is ne tudnád…

– Haley? Nekem is jár felmentés a szabálysértési kihágásokért?

– Még meggondolom – válaszolta széles vigyorral.

– Na, látod Omega! Jobb, ha te is vigyázol. Hiába vagy ám te a legtökéletesebb karót nyelt equari kommandó, nekem is van néhány trükk a tarsolyomban. Először visszahozzuk Laeyrát, aztán visszatérünk a kihágások tettlegességig fajuló gyakorlására… öreg barátom – felelte, végül barátságosan megveregette Omega vállát.

– Hamarosan pályára állunk, készüljetek – szólalt meg a hangosbemondón a pilóta Reinhardt.

Felsorakoztak öten a cirkálónál, mellyel landolásra készültek a Torx bolygón.

– Omega? Sanders megküldte már a jelet? – kérdezte Haley várakozásteljesen az equaritól.

– Nem, még semmi. Be kell mennünk így, vagy úgy. Végül is ez egy kisebb bázis, ide talán bejuthatunk anélkül, hogy megszólalna a vészriadó. Sanders végtére is átküldte a komplexum részletes alaprajzát… Megkezdhetjük a B tervet? – tette fel végül a kérdést Omega néhány másodpercnyi töprengés után.

– Haley mehet a B terv? – ismételte Kieran a kérdést.

Haley némi habozás után meghozta döntését, bár nem volt meggyőződve róla, helyesen cselekednek-e.

– Mehet. Mindenki álljon készenlétben. Célba vesszük a földalatti bejáratot. Lilly, Morten, ti hátul fedezzetek. Omega, te követed a térképet és figyeled a jelet, hátha Sanders mégis jelentkezik. Miután Omega feltörte a biztonsági kódokat, az elsődleges cél a terep biztosítása, kamerák, kószáló őrök és hasonlók kiiktatása… értve vagyok?

Mindenki biccentett és megkezdték a menekítő akciót.

A padló rideg volt és lucskos, a tartályból kiömlött folyadék következtében. Laura amint földet ért, köhögések közepette kirántotta a meglehetősen hosszú és rugalmas csövet magából, s kinyitotta szemét, de képtelen volt megmoccanni. Tekintete a padlót fürkészte, de még a színét sem tudta megállapítani, annyira homályos volt körülötte minden. Hiába pislogott rendületlenül, nem segített rajta egy fikarcnyit sem… sőt, tán még rontott is a helyzeten.

– Jaj – nyöszörgött – fel kell tápászkodnom valahogy. Ha képes voltam kitörni ebből az izéből, akkor egy padlóról való felkelés igazán nem jelenthet gondot – biztatgatta magát serényen. Az utóbbi röpke félórában bizony nem volt híján az önbátorításnak.

Először az egyik lábát húzta térde alá, majd a másikat, közben tenyerét a padlónak támasztotta és megpróbálta feltolni magát. Az első kísérlet kudarcba fulladt, majd másodjára már nagyobb lendülettel veselkedett neki. Igyekezete meghozta várva várt gyümölcsét, mert már négykézláb biztonsággal meg tudott állni, de távolról sem nézett úgy ki a dolog, mint aki nyomban két lábon táncra fog perdülni. Karjai remegtek a ránehezedő súlytól, mintha évek óta nem használta volna őket. Az egész testét gyengének és bizonytalannak érezte, mintha nem is az övé lett volna, hanem mintha dróton próbált volna rángatni egy félresikeredett rongybabát. Mindennek a tetejébe még mindig homály vette körül. Lámpák ugyan égtek, de szemei korántsem működtek funkcióiknak megfelelően. Annyit azonban ki tudott venni, hogy egy hosszú végeláthatatlan folyosón tartózkodik, s mindkét irányban tartályok sorakoznak a fal mentén. Hiába erőltette szemét, nem látta mit rejtenek, bár sejtése volt róla abból kiindulva, hogy ő is egy ilyenből szabadult. El sem tudta képzelni,

hogyan tudta kiverekedni magát belőle, ha most olyan erőtlen, hogy talpra állni is képtelen.

– Rajta, fel kell állnod – nógatta magát. – Hát Laura, nagyon úgy néz ki elraboltak és kísérleteket folytattak rajtad – igen, mi más történhetett? Csak ez az egy magyarázat lehetséges. Úristen! Lehet megvakítottak, vagy valami szemcseppel kísérleteztek rajtam? – kiáltott fel a rémülettől, aztán gyorsan el is hessegette a gondolatot. – Ugyan miért raknának valakit egy tartályba feltöltve takonyszerű folyadékkal egy nyavalyás szemcsepp miatt? Ez aztán tényleg naiv gondolat volt.

Ahogy magában motyogott, arra lett figyelmes, hogy nemcsak megbolondult és hallucinál, vagy kísérleti nyúlként dekkol egy tartálytelepen valahol a világ végén, hanem még a saját hangját sem ismeri fel… – hiába, ha az ember folyadékban lubickol, akaratlanul is a fülébe jut belőle, és könyörtelenül eldugíthatja a hallójáratokat. Ettől bizony idegenül csenghet bármilyen megszokott hang – nyugtatta magát.

Szép lassan feltápászkodott és remegő térdekkel botladozni kezdett a hosszú folyosón, kiutat keresve belőle amilyen gyorsan csak lehet. Szemét dörzsölgetve és sűrű pislogások közepette próbálta felfedezni a terepet.

Ahogy a folyosón araszolt előre, hirtelen megszólalt a vészriadó. Arra gondolt, talán felfedezték, hogy meglógott üvegbörtönéből. Egy ilyen hely tele lehet kamerával és biztosra vette, hogy sok idő nem kell fogva tartóinak, hogy megtalálják és visszatoloncolják az egyik tartályba, ezért erőt vett magán és megszaporázta lépteit. Különös módon egyre határozottabb és magabiztosabb lett járása. – Úgy látszik, kezd visszatérni erőm – állapította meg lihegések közepette, ahogy szedte lábait az ismeretlenbe.

Elégedetten konstatálta azt is, hogy látása időnként kitisztult, ami nagyban megkönnyítette a tájékozódást. Sokáig nem tartott az öröme, mivel a látvány nem volt valami szívderítő. A tartályokban testek voltak, de a legfurcsább az volt az egészben, hogy nem emberi kinézetűk volt, hanem valami egészen más… pontosabban valamik, mert többféle volt.

Közel hajolt az egyikhez, de azon nyomban meg is bánta, mivel attól ami a szeme elé tárult, földbe gyökerezett a lába és ismét pánikszerű roham kezdte szorongatni torkát. Néhány másodpercnyi sokk okozta álmélkodás után, nyakába szedte lábait és gőzerővel rohanni kezdett, közben kapkodta fejét jobbra-balra, kiutat keresvén abból a szörnyűséges torzszülöttgyártó tanyából.

Futás közben azon töprengett, mi van, ha ő is így járt és valami Frankensteint faragtak belőle pont, mint azokból a szerencsétlenekből. Eme gondolat villámként hasított beléje, de lábai ennek ellenére továbbra is sebesen kapkodták a kövezetet, s csak futott előre a végtelenül hosszúnak tűnő folyosón.

A lámpák neonszerű csövekből álltak, csak furcsán tekergőztek a mennyezeten enyhén kékes fényben pompázva –, bár egyáltalán nem volt biztos benne, hogy a megszokott világító csövekkel van dolga. A padló hófehér volt, a falak barátságtalanul kékes szürkék. A tartályokban úszkáló lényeket lilás folyadék ölelte körül és a torkukból kiálló hosszú gumicső, mely minden valószínűséggel a lélegeztetést szolgálta, még félelmetesebbé tette a látványt. Addig futott, mígnem elérte a folyosó végét, ahol ugyan normális esetben ajtót várna az ember lánya, de ott bizony nem volt semmi csak a puszta fal.

– Végállomás – suttogta szaggatottan, majd gyorsan körbeforgatta fejét, hátha az angyalok mellészegődnek és előtűnik a semmiből egy egérút. Mindeközben azon töprengett, mitévő legyen ha mégsem. – Ő ugyan vissza nem fordul, s ha nincs itt ajtó, akkor minden bizonnyal a másik irányból érkeznek majd üldözői, akik vissza akarják tuszkolni őt abba a szörnykeltetőbe. A látása már jócskán javult, de még mindig nem volt az igazi, s csak reménykedhetett benne, hogy a későbbiekben teljesen visszatér. Szaporán pislogni kezdett, tekintetével szigorúan a mennyezetet pásztázva, amikor egyszer csak szeme megakadt egy viszonylag keskeny nyíláson. – Talán szellőző lehet – gondolta. A gond csak az volt, hogy funkciójának mivoltából fakadóan túlságosan magasan helyezkedett el, azonban öröm is vegyült az ürömbe, mivel az épp egy tartály fölött tátongott. Erősen bizakodott benne, hogy a vasrács, mellyel a járat el volt zárva a külvilág elöl, nem fog túlzott ellenállást tanúsítani, amikor el akarja majd távolítani helyéről. A kérdés elsősorban mégis az, eléri-e a tartály tetejéről, hogy egyáltalán hozzáférhessen, és persze még az is némi fejtörést okozott, hogy miképpen mászik fel a monstrum tetejére, amikor néhány perccel ezelőtt még megállni sem volt képes a saját lábain. Tény, hogy menet közben sokat fejlődött, mert már futásra is rábírta venni elgyengült végtagjait – talán ha ebből indulunk ki, akkor egy kis mászás igazán nem jelenthet problémát.

A riadó fenyegetően szirénázott és betöltötte az egész kísértetfolyosót, de egyszerre csak mintha ajtócsapódás is keveredett volna zsibajba. Jó messziről jöhetett, és fémes csattanó hangot hallatott, amiből arra lehetett következtetni, hogy a kolosszális méretű ajtót üldözői csaphatták be magukon után, méghozzá sietősen..

– Ideje nekivágni mielőtt elkapnak, nincs időm szöszmötölni – utasította magát ismét, immáron számtalanszor az eltelt félórában. A tartály viszont olyan magas volt, ha felugrana sem érné el a peremét, hogy belekapaszkodhasson.

– Hát ez fantasztikus. Hozom a formám, mint mindig – csattant fel Laura jó hangosan, már az sem érdekelte meghallják-e vagy sem, különben is az éktelenül vijjogó vészriadó elég lármás volt ahhoz, hogy elnyomja még a saját hangját is.

– Csak állok és gondolkodok, ahelyett hogy cselekednék… nyakamban a rossz fiúk, én meg csak toporgok egy helyben. Mindjárt elbőgöm magam, s ha ideérnek majd sírásra görbült szájjal könyörgöm nekik, hogy engedjenek haza, mert én nem csináltam semmit, és könnyek között rebegve biztosítom őket arról is, hogy nem szólok majd senkinek arról, mi folyik itt a környéken – futtatta végig szánalmas kimenetelű lehetőségeinek egyikét, és tovább folytatta az önsajnálkozást, mintha nem szorította volna már az idő így is eléggé. – Na ja, mintha azért hoztak volna ide, mert bármit is csináltam volna. Egész életemben nem csináltam semmi olyat, amit bárki

is jegyezett volna, de még széljegyzeten sem. Na, majd most! – bátorodott fel ismételten és megindult a nyílás irányába.

Legnagyobb örömére egy csövet pillantott meg, mely liánként kúszott fel a falon, de csak a nyílástól távolabbi tartályra tudott volna feljutni rajta. Na de ez mit sem változtatott elszántságán, Lara Croft módjára ragadta meg a csövet, azonban ahogy lendített magán egyet, az első kísérlet eredményeképp vissza is csúszott annak rendje, s módja szerint.

– Fránya gravitáció. Ez a Newton felfedezhetett volna valami emberbarátibb megoldást is a földhöz való ragaszkodás módjára.

Másodjára már óvatosabban húzódzkodott, majd amikor már a tartály teteje közelében járt, kinyújtotta bal lábát, s örömmel tapasztalta, hogy ugyan éppen hogy, de eléri a peremét. – El kell rugaszkodnom, hogy biztonsággal elérjem. Nincs más lehetőségem – latolgatta magában. – Háromra – egy-kettő-három! Taszított magán egyet, és mint egy tökéletes forgatókönyvben, pont a közepén landolt az objektumnak, melynek tetejéből egy másik, de rugalmasabb cső kúszott fel egészen a mennyezetig. Innen fentről még furcsábbnak festett a látkép – leszámítva persze a tárolókban békésen szundikáló Frankensteineket –, mert ahogy végignézett a soron észrevette, hogy a tartályok mérete közel sem egyezik meg és egy érdekesen szabályos hullámformát alkottak, ahogy sorakoztak egymás mellett, egészen addig, ameddig csak a szem ellát. Még úgyis feltűnő volt az alakzat szabályossága, hogy időnként azért visszatért a ködfelhő szemei elé.

A nyílás alatt elhelyezkedő tartály nagyjából egy méterre volt tőle, így átugrani nem volt túl nehéz, ebből következően máris a szellőző alatt találta magát. A vasrács, ami fedte, várakozásainak megfelelően könnyen mozdítható volt, az pedig már igazán elhanyagolható probléma, hogy a bemenet meglehetősen szűkösnek volt mondható így első ránézésre. Gondolta, még jó, hogy mell alatti magasságban van a pereme, így könnyedén be tudta préselni felsőtestét, máskülönben igen bajosan húzta volna fel magát a nyílásba.

Úgy haladt előre, mint egy menekülő giliszta az agyagos talajon, még jó, hogy nem volt klausztrofóbiája, máskülönben sírva tekergőzött volna vissza fogva tartói karjaiba.

– A francba! Még sosem éreztem magam ilyen cudarul, ilyen kiszolgáltatottan és ekkora kalamajkában sem voltam még soha eddigi életemben – morgolódott az orra elé.

Bizony még akkor sem rémült meg ennyire, amikor barátnőjével eltévedtek egyszer a sűrű erdőben, és kénytelenek voltak sátrat verni éjszakára. Furcsa hangok töltötték be az éjszaka csendjét, egy szemhunyásnyit sem aludtak. Eredetileg egy kempingbe készültek a Barót erdeje melletti tisztáson, de úgy gondolták, hogy leszakadva a csoport többi tagjától, ők kettecskén túráznak egy kicsit. Mondhatni a túra elég jól sikerült, egészen addig a pillanatig volt felhőtlen az örömük, amíg rá nem eszméltek, hogy eltévedtek. Másnap kutyásokkal találtak rájuk, halálra várt állapotban, annak ellenére, hogy hajuk szála sem görbült.

Míg Laura ezekkel a gondolatokkal próbálta elterelni figyelmét a szűkös járatról, amelyben rendületlenül kúszott előre az ismeretlen felé, addig a vészriadó a mentő brigádot is gyorsabb mozgásra késztette.

Omegának csak egy dolog járt a fejében, ami nem volt más, mint újra élve látni Laeyrát. Az alagsor limes-lomos raktárhelyiségében jártak éppen, amikor megszólalt a riadó. Nem tudták elképzelni mi válthatta ki, hiszen a barlangba vezető bejáratot figyelő kamerákat hatástalanították, és ha valami gikszer történt volna, akkor is már a behatolást követően meg kellett volna szólalnia. Ezt a járatot vészhelyzet esetére hozták létre, de már jó néhány évtizede annak, hogy egy ártatlan lélek sem használta. Nagy nehezen átverekedték magukat az alagsorig a szanaszét heverő kacatokon, de előtte még átküzdették magukat a barlangfolyosó furmányos élővilágán is.

– Omega, látsz mozgást a scanneren?

– Negatív. A riadóhoz semmi közünk, itt valami más történhetett.

– Akkor siessünk – adta ki a parancsot Haley ellenmondást nem tűrő hangon.

– Sanders szerint Laeyra a G szárnyban van a hatodik emeleten délnyugat felé – szólalt meg a térképre pislantva Omega.

– Hogy szedjük ki a tartályból? – érdeklődött Kieran

– Szimplán kivágjuk az üveget és úgy, ahogy van, a hajóra cipeljük.

– Jó, de nem akaszthatjuk csak úgy ki, mint egy ruhát a fogasról. Valami transzban van vagy mi… Ha ki is emeljük őt, még mindig vissza kell hozni a valóságba, kedves equari barátom.

– Azt csak bízd rám – válaszolta hűvösen Omega.

– Nem kéne inkább megkeresni Sanderst? – makrancoskodott tovább Kieran.

– Az túl rizikós lenne, főleg hogy nyakunkon a riadó. A labor és környéke hemzseghet az őröktől. Szerinted hány másodpercbe telne mire kicsinálnának minket mielőtt Laeyrát kihoznánk? – szólt közbe a dialógba Haley megelégelve Kieran csökönyösködését.

– Bízd ide, majd megoldom. A lehető legbiztonságosabb utat választottam a B terv keretében is. Nem lenne célszerű kockáztatni úgy, hogy nem tudjuk mi történt Sanderssel és arról sincs fogalmunk, miért szól a vészriadó. Laeyrát vissza tudom hozni anélkül is, hogy gombokat kelljen nyomkodni egy nyavalyás komputeren.

– Na jó… feladom. Végül is amíg Lilly és Morten ügyel a kamerákra, addig egy fikarcnyit sem kell, hogy nyugtalankodjunk. Az biztos, hogy a mi Laeyránk ma szabad lesz! – kiáltott fel Kieran diadalittasan és megpróbált mosolyogni is hozzá, több-kevesebb sikerrel, mivelhogy nem volt ünneplésre való okuk az univerzum legkeményebb biztonsági rendszerével ellátott létesítményének egyikében, rossz fiúkkal a nyomukban.

– Ez a riadó aggasztó. Itt valami nagyon nincs rendben. Laeyra bajban van – szólalt meg Omega, komoly aggodalommal a tekintetében.

– Tudtommal csendesen pihen egy tartályban, ami önmagában elég nagy baj, de hogy mi köze lehet ennek a vészriadóhoz…

– Kiszabadult – bökte ki Omega látszólag minden érzelem nélkül a hangjában, s egyúttal komoly erőfeszítéssel igyekezte megőrizni nyugalmát is. Nem akarta, hogy a félsz úrrá legyen rajta, mert akkor megint hibázhat, ami most már ténylegesen Laeyra életébe kerülne. Meg kell őrizni hidegvérét és csak a célra összpontosítani.

– Te ezt meg honnan veszed? – kérdezte Lilly kíváncsian.

Az equari erre már nem válaszolt, helyette felgyorsította lépteit, maga mögé utasítva bámészkodó társait. Mire beérték őt, addigra már az alagsorból a lépcsőházba nyíló csapóajtó szélesre tárult. Lilly azon nyomban előreverekedte magát, hogy blokkolja a bejáratot fürkésző kamerát speciális eszközével, azaz csak akarta volna, de a lépcső alatti beugróból eléjük szökkent egy őr, és az elöl masírozó Omegát vette pisztolyvégre.

– Vigyázz! – kiabálta Haley.

Omega idejében elugrott a lövedék útjából, majd ráküldött egy bénító sugarat a támadóra, mely tíz másodpercre harcképtelenné tette azt. Nyomban lefegyverezték, majd Omega a falhoz préselte és ordítva szegezte neki a kérdést.

– Miért szól a vészriadó!

– Me… me… – makogta a zsoldos, majd hörögni kezdett, mivel Omega úgy szorította nyakát, hogy jóformán levegőt sem kapott.

– Engedd el, mert megfullad! – rivallt rá Haley. – Nem tudunk meg semmit egy halottól!

Omega engedett a szorításán, de arra ügyelt, hogy emberünknek esze ágában se legyen hirtelen mozdulatokat tenni.

– Meg… megszö… uh… megszökött egy alany – dadogta a kutyaszorítóba került őr.

– Honnan? – kérdezte türelmetlenül Omega, majd egy kicsit megrázta, hogy nyomatékosítsa szavait. – Merre van? Mondd már te nyavalyás!

– A G szektorból a szellőzőn keresztül… gr…ah… aaazt nem tudom ho…hol van. Bárhova mehetett… akárhol lehet az épületben.

Omega ekkor elengedte és egy akkorát vágott az arcába, hogy az menten megborult megpihenni a fehér kockás csempéből kirakott kövezeten.

– Gyerünk! – intett a többieknek az equari és felszáguldott a lépcsőn, megfeledkezvén bajtársairól és a rá leselkedő fegyveres őrökről.

– Hé, tudtommal még én vagyok a főnök! – kiabálta utána Haley némi bizonytalansággal. Volt egy sanda gyanúja, hogy Omega úgysem fog rá hallgatni.

Sejtése beigazolódott, az equari meg sem hallotta szavait, csak masírozott felfelé a lépcsőn, kettesével szedve a fokokat.

Ekkor Kieran utánaszaladt és visszarántotta úgy, hogy amaz majdnem hátrabukfencezett.

– Óvatosabban kéne haladnunk equari! – bömbölte. – Ha Laeyra szabadult ki, akkor még jobban ügyelnünk kell rá, hogy ne vonjuk magunkra a Sobiek kutyák figyelmét.

– Kieran, ha még egyszer…

– Hűtsétek le magatokat! Most koncentrálnunk kell, nem pedig egymással háborúzni – állította le a két tesztoszteronfitogtató barátot Haley.

– Kierannek igaza van. Laeyrát csak úgy tudjuk megvédeni, ha észrevétlenek maradunk legalább addig, amíg megtaláljuk. Ehhez pedig

egyenként kell leszednünk az őröket – tette hozzá határozottan, parancsnokhoz méltón, bár igazán maga sem volt meggyőződve róla, hogy valóban a helyzet magaslatán áll, ő parancsol-e a hajó legénységének, vagy fordítva.

– Jól van Haley. Végtére is te vagy a kapitány – válaszolt megadóan Omega, s hasonlóan járt el Kieran is.

Haley ekkor egy kicsit visszanyerte rangidős mivoltába vetett hitét, majd elindult a lépcsőn felfelé maga mögé tessékelve a két lázongó jómadarat. Amíg szedte a lépcsőfokokat, gondolatok cikáztak a fejében, persze közel sem helyénvalóak, legfőképpen egy küldetés kellős közepén, de nem tudott nekik parancsolni. Azon töprengett, mi lesz ha Laeyra segítségével rövidre zárják ezt a Xarxium ügyet, majd ezután mindenki szétrebben, s csak ő marad egyedül Victoriával. Minden bizonyára Kieran is el fog menni, csak az a kérdés ő vele tart-e majd, vagy sem. Az élete a hajó és a végtelen űrben való magányos cirkálás gonosztevők után kutatva, de azért néha ős is elmélázik rajta, mi lenne ha… aztán ezen a ponton mindig megáll, és gyorsan lesöpri ezt a fajta lehetséges jövőképet az általa felépített terepasztalról. A baj csak az, hogy ez a terepasztal az élete, és a felhúzott bástyák és támfalakkal megerősített fellegvárak egyszer csak kártyavárként fognak összeomlani, akkor, amikor a legkevésbé sem számít majd rá.

Haley amikor maga alatt van, minduntalan Lillyn és Mortenen töpreng. A tökéletes pár. Néha émelygéssel tölti el látványuk, mégis tökéletesen helyt tudnak állni az életveszélyes küldetéseken és a magánéletükben is.

Ahogy haladt a lépcsőn felfelé, hirtelenjében elszégyellte magát. Tudta, csak az irigység készteti rá, hogy ilyeneket gondoljon. Hátrasandított Kieranre majd felsóhajtott, mennyire is szereti a férfit… ha az tudná… Aztán rádöbbent, hogy a legnagyobb hajcihő közepette párocskákon és szerelmeken mereng, miközben bárki rájuk durranthat.

– Ha Laeyra a szellőzőn keresztül menekült, akkor a B, E és A jelű épületben lehet valahol – szakította félbe Omega, Haley gondolatmenetét. – Az alaprajz szerint összesen nyolc szellőző található G szektor tartályrészlegében, s mind a nyolc az említett épületek egyikébe vezet, méghozzá a laborokba. Átkozott szerencsénk van, hogy nem ennek az ország méretű komplexumnak a közepén kell keresnünk őt.

– Ez bizony piszok szerencse – motyogta maga elé Haley, közben röstellte magát, hogy hagyta így elkalandozni gondolatait.

Omega a lépcső tetején megállt és behunyta szemét, s koncentrálni kezdett. Tudta az érzéseire kell hagyatkoznia, csak így tudja kideríteni, Laeyra melyik épületben járhat. Néhány másodpernyi gondolkodás után, elindult a B szárny felé vezető folyosón, társai pedig engedelmesen követték.

Menet közben hidegre tettek egy-két gazfickót is. Nem volt nehéz dolguk, mert arrafelé csak elvétve kószáltak. Haley is zokszó nélkül menetelt Omega mögött, időnként megragadva egy útjukba merészkedő Sobiek bérencet és jobb létre szenderítette.

Tudta, az equari el fogja őket vezetni Laeyrához.

Laura csak kúszott és kúszott, nyakában az őrökkel, mígnem elérkezett a szellőző végéhez. Már éppen kezdett rátörni a hisztéria és a fóbia a bezártságtól, no meg a kimerültségtől, amikor megpillantotta a szabadulás szimbólumát jelképező fényt a szűkös alagút végén. Jó félórát tölthetett a járatban, bár időérzéke már rég elhagyta nagyjából akkortájt, amikor lehunyta szemét egy kicsit meditálni elalvás előtt a szuszogó Roni társaságában. Megfogadta, hogy soha többé nem fog panaszkodni unalmas kis életére, ha egyszer innen valaha is kiszabadul. Jó volt neki ott, még akkor is, ha a pokolba kívánta munkahelyét, idegesítette a pasija és kiakasztotta az anyja, apjáról már nem is beszélve.

– Ó hogy mennyire is szeretlek titeket, s bárcsak tudnátok – üzent nekik gondolatban, remélve hogy az éteren keresztül majd eljut hozzájuk. Sóhajtott egy nagyot, közben belekapaszkodott a nyílás rácsába az alagút végén.

Miközben az akadállyal babrált, hangokat hallott beszűrődni a szellőzőbe, így nem kezdte el azonnal kibontani a rácsot. Érteni egy mukkot sem értett abból mit beszéltek, de látni látta őket. Fehér köpenyben voltak, emberi külsővel rendelkeztek, ami nagy szó a tartályokban látottak után, és szemmel láthatóan nagy kapkodásban voltak. Megkönnyebbülésére néhány perc elteltével elhagyták a helyiséget, ekkor munkához is látott. Először tétován megrázta a rácsot, hogy zajt keltsen, hátha még az ajtó mögött lapulnak és arra várnak, hogy kipasszírozza magát a résen és az ölükbe pottyanjon, így az eddigi fáradságos munkája hiábavaló lett volna.

Várakozásainak megfelelően a szoba mozdulatlan maradt, így nekikezdhetett az útjában lévő rács eltávolításának. Hatalmas kő esett le a szívéről, amikor ugyanolyan könnyedén engedte el a tartó keretet, mint a korábbi ikertestvére, azonban nem merte lehajítani a földre, nehogy túl nagy zajt csapjon, helyette bal kezében tartogatta, míg a jobbal tolta magát kifelé a nyílásból. Deréktól lefelé arccal a földnek, bal kezében a vasráccsal lógott kifelé a nyílásból, azon töprengve, hogy mitévő legyen. Nem lett volna ínyére fejre pottyanni, de eldobni a rácsot sem tartotta valami célszerűnek, hogy az hangos csattanással vágódjon a földhöz.

Mivel mindkét kezére szüksége lett volna, úgy döntött az utóbbi variációt választja, hátha mégsem fog csörömpölni annyira. Finoman elengedte terhét, a lehető legmesszebbre kinyújtva karját, ám az még így is nagyot koppant a padlón**.** Ezután várt egy kicsit, erősen koncentrálva az ajtóra. Izmait megfeszítve készenlétben csimpaszkodott, hogy bármelyik pillanatban visszatornászhassa magát a lyukba, ha valaki a zajra benyitna. Szerencsére nem történt ilyesmi, nyugodtan fellélegezhetett… legalábbis egy időre. Így hozzá is láthatott, hogy két kézzel húzza magát kifelé a falnak tenyerelve, majd amikor már annyira kitolta magát, hogy lábaival nem tudta

súlyát megtartani, lehuppant a földre. Gyorsan feltápászkodott és körbenézett, majd megpillantotta a széken heverő fehér köpenyt. Gyorsan magára aggatta, azután minden előzmény nélkül feltört belőle egy halk sikoly – gombolkozás közben ugyanis feltűnt neki, hogy nem a szokásos látvány tárul szeme elé.

– Úristen! Tiszta kék vagyok! – kiáltott fel hangosan az iszonyattól. – Eddig nem voltam az, vagy igen? De hát a kezeim… – akkor csak észrevettem volna, ha ezelőtt is ilyenek lettek volna – tette hozzá gondolatban és remegő ajakkal emelte tekintete elé mindkét kezét, hogy egészen közelről szemügyre vegye őket, majd szomorúan állapította meg, hogy azok is kékek. Ekkor egy vízi hulla képe elevenedett meg lelki szemei előtt, mely békésen ringatózik a Balaton fodrozódó habjai tetején.

– Ah – hesegette el a gondolatot. Mivel ő roppantmód élőnek bizonyult a pánikrohamokkal, a klausztrofóbiával és fizikai fájdalmakkal, gondolta ennek az abnormális színnek is van valamilyen józan magyarázata. Így sebtében nem volt jobb ötlete, mint a folyadékra fogni bőre elkékülését, persze az is megfordult a fejében, hogy a látásával is lehet még mindig némi probléma, mert az öt ujj helyett bizony hatot számolt. Gondolatait kintről beszűrődő emberi hangok szakították félbe. Először halkan hallotta a mormolást, majd egyre hangosabb lett, mindamellett vészesen közeledtek a hozzájuk társuló cipőkopogások is.

– Te Mike, szerinted merre lehet az a kis fruska? Még csak az kéne, hogy szétkürtölje mindenfelé, hogy mi folyik ezen a telepen ha netalán sikerülne megpattannia.

– Már biztos hetedhét országon túl van – felelte a másik.

Laura lekushadva hallgatta a kintről beszűrődő párbeszédet, majd egyszer csak kattant az ajtó, és belépett rajta egy köpcös kopasz forma, mögötte pedig egy nyúlánk nagyorrú atléta fehérköpenyben és szemüvegben.

– Viccelsz? Ebből az épületből sosem jut ki – ellenkezett a szemüveges.

– Ez a furmányos? Nem hallottad, hogy az egy nehézsúlyú bige? Ráadásul úgy néz ki, eljött a felmentő serege is. Azt rebesgetik, betörtek az épületbe és hidegre tettek jó néhány őrszemet.